

Вічне життя праведника

<http://hypatia.biz/>

З Інтернет-переписів Вадима Лізарчука:

Мені 19-років, і я знайшов Ісуса Христа.

Ще з раннього дитинства, моя мати привчила мене до того, щоб жити щасливо, слід слідувати заповідям Божим і не грішити. Сама моя мати православна, але до церкви ходить не часто. Вона не читала біблію, в кожній кімнаті нашої квартири висять ікони. Зараз я починаю розуміти, що моя мати не достатньо віддана Богу: вона не читає Біблію, молиться на ікони, не ходить на наші зібрання і, як мені здається, не збирається каятись. Думаю, вона не варта божої благодаті і вічного життя в раю.

Глава 1.

В теплий літній ранок неділі, прочани церкви Божої Благодаті вже зібрались в приміщенні кінотеатру, вони чекали поки розпочнеться проповідь. “Сьогодні буде виступати пастор Андрій, який приїхав на проповідь з іншого міста”, — думав Вадим: “Дуже добре, що сьогодні прийшов на проповідь, адже пастор Андрій дуже гарний священик”.

Проповідь була довга і захоплива, більша її частина була присвячена тому, як чоловік і дружина повинні жити разом з Богом. “Скільки ж добра ми робимо, для гріховних людей”, — думав Вадим.

Пастор Андрій, змінюючи тему, згадав, всіх тих злих сатаністів, які проводять довгі години в молитвах до Сатани. Вони моляться щоб віруючі люди пішли по гріховному шляху. “І як таких людей лише земля носить”, — подумав Вадим. Пастор Андрій говорив, що сатаністи не можуть відмовитись від життя без гріхів, що в їхніх церквах під час проповіді на виду у всіх стоять оголені розпусні жінки, а після самої проповіді всі роздягаються і починається оргія.

Вадим, на мить, уявив зібрання сатаністів, як багато оголених жінок і чоловіків як тварини спарюються, як ніхто не відчуває соромну і як всім, добре. Вадим відчув, що від таких думок він починає збуджуватись, і тут Вадим вскочив з місця і закричав: “Алілуя”, за ним підскочили інші і теж закричали: “Алілуя”. Вадим розумів, на скільки він був правий пастор Андрій, коли говорив, що Сатана зовсім близько. Вадим розумів, що Сатана дуже сильний і намагається спокусити навіть таких порядних людей, яким був сам Вадим. Він закрив очі, щосили каявся і просив сил у Бога, щоб протистояти підступному Сатані.

Поряд з Вадимом сиділа Інна, вона, з посмішкою, слухала пастора Андрія. Вадим збирався одружитись з Інною, вона вже перейшла в церкву Божої Благодаті з іншої церкви, залишилось, лише почекати два роки, щоб отримати дозвіл на одруження Інни і Вадима. Вадим подумав, що після одруження він обійме Інну і вони будуть жити в радості з любов'ю до Господа.

Проїшла, ще хвилина, Вадим вже не слухав, пастора Андрія, він дивився не усміхнене обличчя Інни і думав, про що зараз думає його Інна. “Чому вона з такою радістю слухає, як пастор Андрій розповідає про життя сатаністів, невже їй зовсім не бридко це слухати, а може,...”, — Вадим заплющив очі: “Може Інна уявляє як добре було б зійти зі шляху божого, адже Сатана зараз спокушає її так само як і мене, а може Сатана і зараз спокушає, мене, викликаючи в мене такі думки”. Сльози з'явилися в очах у Вадима, він зрозумів що підступність Сатани неосяжна для людей, що слід довіряти лише Ісусу Христу, лише він ніколи не зрадить, завжди подарує свою любов. Вадим, зненацька, відчув радість, він відчув щастя, відчув таку любов до Господа, що вже зовсім не переживав ні про що, він лише думав: “Бог любить мене, я прямо зараз відчуваю його любов, значить я вкотре впорався зі спокусами Сатани; Бог візьме мене після смерті до себе в рай і я буду вічність

відчувати його любов, нехай навіть Інна і моя мати потрапить в пекло”.

Проповідь закінчувалась, пастор Андрій розповідав про те, що треба покаятись, і Бог візьме до себе будь-якого грішника бо любов Бога не знає меж. Він також, говорив про те, що найсильніша зброя Сатани, це не спокуси багатством і гріховними справами. Пастор Андрій зробив паузу і промовив з сумом: "Найсильніша зброя Сатани: говорити, що в Бога слід вірити, слід поклонитись його благодаті, але потім, бо коли б ви не каялись, Бог візьме вас до себе. Але ніхто не знає, коли наступить його смерть, тому багато людей не встигає покаятись до смерті, це стосується і молодих і старих і бідних і багатих". Пастор Андрій знову зробив паузу і голосно, з великою радістю промовив: "Тому кайтесь зараз, не відкладайте це, прийміть Ісуса вже сьогодні, розкажіть це своїм знайомим, нехай і вони прийдуть і приймуть Ісуса".

“Боже, я люблю тебе, я ніколи не зраджу тебе”, — думав Вадим: “Я завжди буду з тобою”. Божа любов переповнювала Вадима. Вадим був так близько до Бога, що й не помітив, як до нього підійшов пастор Андрій. Пастор Андрій доторкнувся до плеча Вадима: “Алілуя, брат мій”. Вадим відкрив очі, і побачив перед собою пастора Андрія: “Боже, сам пастор Андрій підійшов до мене”, — думав Вадим: “Це Господь дарує мені увагу пастора Андрія, бо я встояв перед спокусами Сатани”.

Вже через годину Вадим і пастор Андрій їхали в машині додому до пастора Андрія. “Боже, сам пастор Андрій везе мене до себе додому в своїй машині, де ми будемо говорити про Бога”. Вадим знав, що пастор Андрій вже давно їздить по країні зі своїми проповіданнями, доносячи до людей слово Боже, і сьогодні, коли після виснажливих поїздок, він повернувся в своє рідне місто, він не буде відпочивати, він буде і далі розповідати Вадиму історії з біблії. “Яка все ж гарна людина пастор Андрій, він мабуть найбільш чиста духовно людина, яку я знаю, скількох вже людей врятував пастор Андрій від пекла, в нього такі гарні очі і сповнене Божою благодаті обличчя”.

— Як тобі моя сьогоднішня проповідь, - поцікавився пастор Андрій, і поклав свою теплу руку на коліно Вадиму.

— Ви несете цьому злиденному світу Боже слово, - відповів Вадим, емоції його переповнювали.

Пастор Андрій широко посміхнувся, його посмішка була сповнена божою благодаті. Він дивився на Вадима, своїми великими, гарними очима, правою рукою він погладив шию Вадиму піднімаючи волосся до потилиці. Вадим відчував теплу руку пастора Вадима, і він знову відчув Божу присутність, — “З такою людиною, як пастор Андрій, Бог завжди поруч”. Вадим дивився в очі пастору Андрію, а пастор Андрій відповідав йому тим же.

Цю радісну мить перервав пронизливий гудок вантажного автомобіля, що їхав назустріч, Вадим відчув сильних звук удару немов в середині його голови, після чого він чув крики людей навколо. Під звуки сирени швидкої допомоги, навколо все згасало.

Глава 2.

Вадим відчув приємну музику, таку, яка грала, коли прочани його церкви чекали проповіді. Він відкрив очі, розмазані образи набували форм. Перед його очима стояла величезна, освітлена зсередини, споруда, прозора споруда. Позаду, внизу, була темрява, в якій тьмяно світилися червоні кольори. Вадим ніби піднімався в пустоті до величної споруди.

Вадим ні грама не сумнівався, що він зараз отримає винагороду за всі жертви свого життя на землі. Він пригадав останні події свого життя, пастора Андрія, пронизливий удар. Вадима стали переповнювати емоції, він розумів, що зараз він потрапить в рай: “Але, можливо, це Сатана знову спокушає мене”. Вадим вже боявся думати що він зараз потрапить в рай, він згадав, що його життя було місцями гріховним, і думав, що можливо Сатана так

знущається над ним.

Вадим наблизився до споруди, він зрозумів, що споруда ця, це була величезна стіна, в стіні була величезна брама, в яку пливли сотні людей, так само, як і Вадим. Велич і реалістичність видовища захоплювала на стільки, що Вадим перестав хвилюватись, що це Сатана знущається над ним. Остання думка Вадима, на цю тему була наступна: “Сатана не міг зробити на стільки гарних речей”.

Ще, через деякий час він проплив через браму, і став на вулицю. “Вона з прозорого золота”, — подумав Вадим, який згадав Одкровення 21. Пройшов ще деякий час, на вулиці, поряд з Вадимом вже стояли сотні людей. “Боже я люблю тебе”, — почув Вадим десь збоку, його переповнювала радість, “Боже я люблю тебе”, — кричали люди навколо. “Боже, я люблю тебе”, — закричав з великим щастям в голосі Вадим, він впав на коліна, підняв руки, дивився, в небо (яке було біло-світле, з голубим відблиском) і повторював: “Боже, я люблю тебе”. Вадим мало, не заплакав, від радості, але відчув, що плакати він не може (в раю, ніхто не може плакати, посміхнувся сам до себе Вадим).

“Я попереду вас, діти мої”, — пролунав ніби з середини голос, Вадим опустил голову і подивився прямо, далеко попереду стояла людина в білому. Усюди лунав голосний сміх, Вадим теж засміявся: “Дійсно, смішно думати, що Господь знаходиться, над тобою на небесах, якщо ти і сам на небесах”.

“Діти мої, ви потрапили в рай, тепер ви можете славите мене, а за це я буду вічність з вами”, — сказав Господь. “Слава тобі Господи”, — лунало звідусіль. “Слава тобі Господи”, — закричав Вадим.

Господь стояв попереду, біля нього стояло два ангели. Вадим відразу це зрозумів по їхньому вигляду.

— Чи бачите ви всі ті коштовності, які знаходять біля вас, — сказав Господь

— Бачимо, лунали крики звідусіль.

— Ви можете брати собі стільки золота і коштовностей, скільки захочете.

Вадим озирнувся навколо, під ногами, в нього було золото і коштовне каміння, усюди було золото і коштовне каміння. “Скільки золота, я міг би за все своє життя заробити лише невелику частину цих коштовностей”, — подумав Вадим: “А Господь дарує нам стільки коштовностей, скільки ми хочемо”. “Та на ці коштовності, я міг би купити, все що захочу”, — Вадим на хвилинку задумався, скільки всього він міг би купити на ці коштовності, ще через хвилину мрій Вадим замислився: “А для чого мені, щось купувати, я і так маю, все що мені необхідно, на скільки же Господь добрий, він дав нам стільки, що нам не потрібні коштовності”. “Слава тобі Боже”, — закричав Вадим. Не зважаючи, на те що Господь стояв дуже далеко від Вадиму, Вадим чітко бачив посмішку на обличчі у Бога, взагалі Вадим чітко бачив кожне обличчя, що знаходилось в полі його зору, не зважаючи на те, на скільки далеко хтось би не знаходився.

Всі обличчя в людей не мали зморшок, ні шрамів, а шкіра в кожного була ідеальна. Всі були однакового зросту, вдягнені в білих вбраннях, схожих на халати. Чоловіки і жінки були однакового зросту, у всіх було довге волосся, правда в жінок воно було суттєво довше. Також жінки відрізнялись дещо більшими формами в області грудей, і області сідниць. Розміри форм у всіх чоловіків і жінок, були однакові. “Як це розумно”, подумав Вадим: “Зробити всіх однаковими, щоб ніхто не відчував заздрості до інших”. Вадим звернув увагу, що в нього не виникає жодних гріховних бажань коли він дивиться на жінок, хоча за життя Вадим майже у весь час боровся зі спокусою Сатани, так як в свої 19-ть років він жодного разу не був в жінкою, і не займався гріховними справами наодинці, щоправда час від часу він бачив реалістичні гріховні сни де він з блудницями. Але щоразу після такого Вадим біг до ванної кімнати, де змивав з себе гидоту і щиро просив вибачення в Бога.

Пройшло приблизно дві години, звідусіль ще лунали крики: “Боже я люблю тебе”, але вже значно рідше. Господь стояв мовчки і, посміхаючись, дивився на людей. “Чому ти

мовчиш?”, — в думках звернувся Вадим до Господа — Господь мовчки стояв і посміхнувся. “Чому ти мовчиш?”, — знову з молитвою звернувся Вадим до Господа — Господь, знову не відповідав.

— Чому ти мовчиш?, — знову звернувся Вадим до Бога, але на цей раз сказав це в слух.

— Запитуй мене, Вадим, — відповів Господь.

— Чому ти мовчав коли я звертався в молитві до тебе?, — запитав Вадим.

— Я більше не слухаю ваших думок, ви всі праведники, і мені вже не цікаво, що саме ви про мене думаєте, я знаю, що ви всі любите мене.

Звідусіль знову лунав сміх.

— Ви можете розмовляти не лише зі мною, а й між собою, всі ви чудово розумієте один одного, так як мова у вас у всіх одна — мова серця.

Вадим зрозумів, що не може розрізнити жодного окремого слова, ним сказаного, але все ж говорити він може. “Це диво Господнє”, — подумав. Вадим.

— Як і за вашого життя, я можу розмовляти з вами усіма одночасно і з кожним окремо, я зараз звертаюсь конкретно то тебе син мій Вадим, слав мене - сказав Бог.

— Славлю тебе, - сказав Вадим.

— Благословляю тебе, моє дитя.

— Коли я зустрінусь, з пастором Андрієм?, - радісно запитав Вадим.

— Він потрапив в пекло, - відповів Господь, посміхаючись Вадиму.

— Як? чому?, - запитав з деяким засмученням Вадим.

— Пастор Андрій чинив перелюб, і робив він це часто з чоловіками, а це гріх, - відповів Господь.

— Ти мудрий і справедливий, - відповів Вадим з радістю. Він радів, що підступний грішник Андрій потрапив в пекло.

— Так син мій, - посміхнувся Господь.

— А де я можу знайти Інну?, - запитав Вадим.

— Вона потрапила в пекло, після твоєї смерті, вона перестала вірити в мене, і говорила іншим що мене не існує, - суворо сказав Господь.

“Інна, як вона могла?”, - злився на Інну Вадим: “Як вона могла піддатись витівкам Сатани, як вона могла зрадити Бога”.

Вадим на мить задумався:

— Боже, скільки часу пройшло після моєї смерті?

— Пройшло багато земних років, після того як ти помер, ти як і усі інші тут чекали, поки відбудеться суд божий над людьми.

— Зараз на землі живуть одні праведники, - задумливо промовив Вадим.

— Землі більше не має, на землі і у Всесвіті жило багато грішники, вони всі постали перед судом.

“Страшний суд, як про це міг зараз не згадати”, — картав себе Вадим.

— Боже, а моя матір, вона потрапила до раю?

— Ні твоя матір не потрапила до раю.

— Чим мою матір спокусив Сатана?, - з якоюсь брезгливістю запитав Вадим: “Я ж говорив, їй щоб вона не молилась на пофарбовані дощечки, вона мене не послухала”, - з відразою до своєї матері думав Вадим.

— Я не спокушав твою матір, вона була православної віри і молилась ідолам, а не Господу, такі не потрапили в рай, - сказав ангел, що стояв поряд з Богом.

Саме таку відповідь і очікував Вадим, але він відчував великий смуток і тривогу. “Мені здалось, що на моє питання дав відповідь не Бог, а ангел що стоїть біля Бога, який сказав я”, - Вадим усміхнувся: “Нічого собі, я міг подумати таку нісенітницю: поряд з Богом стоїть сам Сатана”.

— Але ж вона була справною християнкою, не грішила, і щиро вірила в тебе?, - запитав Вадим.

— Вона молилась не на мене, - прокричав Господь: “В біблій чітко написано, що на ідоли молитись не можна, вона це знала, ти і інші це їй говорили, молитись слід лише на мене!”.

— На все воля твоя, - зі страхом відповів Вадим. “Боже, я розгнівав самого Бога”, - думав він.

— Взагалі, я практично нікого не спокушав, більшість гріхів люди чинили самі, - сказав ангел, що стояв поруч з Богом.

Вадима охопили страх, ненависть і розчарування, але він все ще відмовлявся повірити, що ангел, що стоїть поряд з Богом — сам Сатана.

— Так, так, Бачу по твоєму обличчю, що мені слід уточнити, що я справді Сатана, - сказав ангел, що стояв поруч з Богом, він хотів ще щось сказати, але Вадим його перебив:

— Ти Сатана, ти нечиста істота, ти не спокусиш мене, ти відправишся у вогняне озеро, ти горітимеш в пеклі, - кричав Вадим, він хотів, було навіть кинутись в бій, але страх, що Сатана, з легкістю переможе, зупинив його, перед поединком.

— Справа в тому, - спокійно відповів Сатана, - що в біблій було написано, що я потраплю в місце, де євреї спалювали відходи, це такий старосєврейський вираз, який говорить, що хтось визнає свою неправоту, а земні перекладачі, при перекладі дещо змінили суть цього неважливого питання.

— Але ж Бог покарає тебе за всі твої діяння, - вже тихіше, але все ж прокричав Вадим.

— За всякі діяння, Бог карає людей, чому йому карати мене, та я й уявити не можу як Бог взагалі мене може покарати.

Вадим знову задумався про те, що справді грішили люди, а в Біблій Сатана лише спокушав та говорив, що вони грішні, по суті говорив правду. Вадим взагалі, щось незвично багато для себе думав, мабуть тому, що відчував: за кожною його думкою вже ніхто не слідкує. Вадиму захотілось поговорити з Інною, але він згадав, вже з меншою ненавистю, що вона зараз в пеклі.

— Хто з моїх знайомих теж потрапив в рай?, - запитав Вадим у Бога.

— Ніхто з твоїх знайомих не потрапив в рай, тепер ти знайшов мене — твого Бога і це головне бо ти можеш вічно славити мене, - відповів Бог.

— Так, дякую тобі Боже за твою справедливість, - щиро відповів Вадим, який згадав, що ще недавно він зумів жити так, щоб Бог взяв його в рай. Він подумав, що в нього так багато знайомих, родичів і в решті решт виявилось, що він єдиний, з такої кількості людей, хто потрапив в рай. “Це ж треба, зараз всі горять в пеклі, крім мене”, - з посмішкою Вадим згадував, своїх однокласників, вчителів, і інших знайомих. Але тут Вадим знову згадав свою матір та Інну.

— Боже, але ж моя матір знаходиться в подібному місці, і не сильно страждає?, - запитав Вадим у Бога.

— Твоя матір, як і інші грішники буде вічність мучить в пеклі, всі грішники рівні, немає менш чи більш грішних, я всім давав шанс покаятись, чи може ти, людина, хочеш поставити під сумнів мою божу волю і мою божу винахідливість?, - знову прокричав на Вадима Господь.

— Ти єдиний Бог, слава тобі, не збагненні людям твої великі діяння, - відразу щиро відповів Вадим, він думав: “Невже я, якась блоха, можу ставити під сумнів діяння Бога, та я й не ставлю під сумнів діяння Бога, я просто поцікавився”, - цю думку, Вадиму хотілось сказати Богу, щоб все пояснити, але він так і не наважився це зробити.

Глава 3

На скільки міг здогадуватись Вадим, пройшло десь пів року за земною аналогією. Вадим перезнайомився з багатьма людьми в раю, він дивувався, зі скількома людьми він встигав знайомитись в раю.

Йому не треба було витрачати час ні на сон, бо йому не хотілось спати, не треба було витрачати час на відпочинок, бо він не втомлювався, не треба було витрачати час на їжу, бо їсти йому ніколи не хотілось, не треба було тратити час на роботу, бо працювати йому не треба було, та й Вадим не міг собі навіть уявити яку роботу можна виконувати в раю. Люди в раю були дуже схожі, всі сильно любили Бога. Померли люди, що потрапили в рай або в досить юному віці або в глибокій старості.

Радість від того що Вадим знаходиться поряд з Богом пройшла вже десь через тиждень (наскільки можна було судити, що пройшов земний тиждень, так як ночі в раю не було і все перебування в раю було якоюсь постійною послідовністю), щоправда, час від часу хтось кричав: “Слав Господу”, і ці крики повторювало більшість людей в раю, таким чином утворюючи хвилю криків “Слава Господу”. Кричав: “Слава Господу” і сам Вадим, не через те, що йому хотілось славити Господа, а через те, що це був якийсь ритуал, який водночас був цікавою розвагою, на фоні райської нудьги. Бог часом відповідав на ці крики, то схвальними словами, то щирою широкою посмішкою.

Вадим, як і більшість людей, став багато часу проводити в роздумах. Одного разу, Вадим все ж наважився звернутись до Господа, який, мирно, посміхаючись, гуляв по раю і дарував цим свою благодать.

— Господи, а для чого ти створив Всесвіт?, - ніби випадково запитав, його Вадим (хоча це питання хвилювало його вже довго).

— Справа в тому, син мій, що раніше Сатана мене сильно любив, і я його сильно любив, але не такою любов'ю, як люблять один одного люди, а божою любов'ю.

— Так Бог, ти є любов, - раптом сказав Вадим, який сам не зрозумів своєї інтонації, він відчув, що в ній більше злості, ніж радості

— Так, я є любов, дитя моє, - Бог усміхнувся.

— Так чому ж ти створив світ?

— Сатана не хотів коритися мені в ім'я нашою любові, і одного разу жартівливо сказав мені, щоб я створив розумних істот і подивився чи будуть вони любити мене більше ніж Сатана, і при цьому чи будуть вони коритися мені, тому я створив Всесвіт, і землю з людьми. Згодом, я зрозумів, що люблю людей — створінь моїх більше ніж самого Сатану.

— Так, ти любиш мене, - вже з усмішкою і без злості сказав Вадим.

— Я є любов, - Бог усміхнувся у відповідь.

— А чи не відкриєш ти мені таємницю, який же був твій Божественний план?

— Я Бог, я єдиний ваш Бог, - широко усміхався Бог, - Мій божественний план: довести Сатані, що люди можуть мене щиро любити, більше ніж сам Сатана любить мене, тепер Сатана мені більше не потрібен, в мене є ви — люди, які щиро люблять мене, і будуть щиро любити мене вічність.

Глава 4.

Пройшла, як здавалось Вадиму, вічність (хоча сам Вадим здогадувався що пройшла не більше, ніж ще половина року по земних мірках). Вигуки “Слава Господу”, вже практично не лунали, а як і лунали, то підхоплювались вже не багатьма людьми і з меншим запалом. Бог час від часу повторював: “Ви мої діти, славте мене, а всі грішники нехай мучаться в пеклі”.

В раю весь час перебував Бог, ангелів в раю помітно поменшало. З початку

перебування Вадима в раю, біля Бога Сатану і іншого ангела можна було бачити все рідше і рідше.

Одного разу Вадим, вкотре, звернувши увагу на відсутність ангелів біля Бога, запитав у Бога:

— А де зараз Сатана, куди він весь час відлучається?

— Ти що, любиш Сатану більше ніж мене?, - прокричав Господь, цього разу, під час його крику в раю потемніло, а небо з світло-голубого перетворилось на темно-червоне

— Ні Боже, ти мій єдиний Бог, я люблю лише тебе, - відповів Вадим, при чому, Вадим помітив, що не зважаючи на увесь морок ситуації йому було зовсім не страшно, більше того, йому було цікаво що буде далі.

— Чому ж ти питаєш в мене таке?, - більш спокійно запитав Господь, і в раю знову почало світлішати.

— Я просто побачив, що Сатани немає поруч з тобою, от мені і стало цікаво, куди він час від часу зникає, - вже зовсім спокійно відповів Вадим.

— Цікавість — гріх, - прокричав Господь, і в раю, знову стало темніти, а все золото навколо, стало виблискувати червоними кольорами.

Вадим зрозумів, що зараз на нього несхвально дивляться сотні очей, Вадим почув крики: “Боже не карай мене грішного”, “Боже я люблю тебе”, “Боже, врятуй мою душу”. В раю знову почало світлішати, а сам Бог почав посміхатись.

Вадима обступила десь сотня людей, один з людей з суворим обличчям підійшов ближче до Вадима, і сказав йому: “Ти знаєш, що ти маєш бути вічний вдячний Господу, за те, що він взяв тебе до раю? Ти знаєш що Бог справедливий і покарав всіх грішників?”

Вадиму в цю мить стало весело від суворого вигляду чоловіка, що до нього підійшов, він згадав Інну, чомусь, в перше за тривалий час, він не відчував і натяку злості на неї, зараз більше всього, він просто хотів її побачити. Він навіть на мить подумав, що він би зараз краще побачив її ніж Бога, ця думка налякала Вадима.

— Ти знаєш, що повинен покаятись?, - продовжував чоловік суворим обличчям.

— В чому я повинен покаятись?, - все ще літаючи в своїх мріях, байдуже запитав Вадим.

“Він не хоче каятись, він вважає себе безгрішним”, - прокричав чоловік з суворим обличчям. Вадим відчув на собі сильний удар в голову, від якого не встояв на ногах. Не зважаючи на силу удару, Вадим не сильно відволікся від своїх роздумів і не відчув якогось особливого дискомфорту чи болі. Далі Вадим чітко став розрізняти сильні удари ногами з усіх боків, це було зовсім не боляче, та все ж Вадим відволікся від своїх роздумів. Він чув як з натовпу людей, що утворились навколо нього лунають вигуки: “Грішник”, “Йому місце в пеклі”, “Він розгнівав Бога”.

Натовп натхненно бив Вадима, в свою чергу Вадим намагався пояснити натовпу, що кається за свої слова, проте натовп ще досить тривалий час, бив його. “В раю ніхто не втомлюється”, - з усмішкою подумав Вадим. Врешті решт, він перестав намагатись щось комусь пояснити і просто чекав, поки люди заспокояться. Він, навіть, спіймав себе на думці, що ситуація, яка склалася, його навіть забавляє. Забавляють суворі обличчя, людей, які його б'ють, забавляє їхній щирий гнів. Він, з цікавістю, думав: “Коли ж натовпу нарешті набридне його бити?”

З часом натовп розійшовся, Вадим лежав і дивився в небо, воно було світле з блакитним відтінком, і йому, в цю мить, так захотілось побачити білі хмари на голубому небі, і лежати не на металі, а десь на траві в лузі, щоб навколо був вітер, щоб співали пташки, світило сонце.

— Ти народився до появи автомобілів, чи після?, - зненацька на фоні неба з'явилась темна фігура.

— Після появи автомобілів, - Вадим підвівся, і став напроти співрозмовника, це

був чоловік, як і всі інші невизначеного віку, без особливих прикмет.

— Я бачив декілька автомобілів за свого життя, мені так в свій час хотілось покататись на одному з них., - з ледь помітною, посмішкою промовив співрозмовник.

— Я загинув, під час поїздки в автомобілі., - посміхнувся у відповідь Вадим.

— Тебе бив сам Давид зі своїми прихильниками, - посміхнувся співрозмовник.

— Що той самий Давид про якого написано в біблійі, що вбив Голіафа?

— Так, той самий, він ніяк не може заспокоїтись, весь цей час славить Господа, і шукає грішників, тут в раю. Я до речі, Гольц.

— Я Вадим. Як ти вважаєш скільки часу ми вже тут?

— Думаю, місяці чотири, а ти як вважаєш?

— Я думаю, ми тут вже рік, хоча я не впевнений, просто таке передчуття.

— Може запитати Господа, скільки часу, ми тут?

— Я хотів запитати, але згодом передумав, яка різниця скільки ми тут, попереду все рівно вічність.

— Дійсно, - відповів Гольц, - і як тобі життя в раю?

— Останнім часом я весь час думаю про своїх близьких, я відчуваю, що сильно сумую за ними.

— Так, ми всі тут втратили близьких., - без жодних емоцій відповів Гольц.

— Можливо ми можемо провідати їх в пеклі?, - запитав з блиском в очах Вадим.

— Я запитував про це Бога, Бог відповів, що таким чином ми перервемо їхні вічні страждання і внесемо в їхнє життя радість, а грішники на це не заслуговують, не можна навіть давати надії, що в їхніх стражданнях буде перерва або якась радість., - сухо посміхнувся Гольц.

— У нас також немає надії, що ми побачимо своїх близьких, - також сухо посміхнувся Вадим, зробив паузу і задумливо додав: “Взагалі то як і надії що у нас буде якась радість”.

Глава 5.

Вадим розповів Гольцу про свій світ, про те які машини були не землі, про те, що стало доступним в світі Вадима, Гольц слухав з великою цікавістю про все, що описував Вадим.

Гуляючи, вони звернули увагу, що навколо Давида зібрався натовп, Давид розповідав натовпу про те, що хоч всі хто знаходиться в раю і врятувались, та все ж і в раю є люди, схильні до гріхів. Давид розповідав про правила поведінки в раю. В цілому, все його вчення зводилось до того, що люди мають славити Господа і не гнівити його всякими запитаннями, що безпосередньо не стосуються його прославляння. Якщо ж хто насмілився запитати Бога не по суті, він відразу мав покаятись, і попросити вибачення в Бога за свою наглість.

“Так, в рай потрапили грішники, такі, як я”, - думав Вадим: “А в чому полягає мій гріх і чому я маю тут жити саме так, а не інакше?..”.

— Як ти вважаєш, для чого ми живемо тут у раю?, - звернувся Гольц до Вадима.

— Наше життя тут це винагорода, за наше праведне життя на землі, - сухо відповів Вадим.

— Так, я розумію, що це винагорода, але я, наприклад, не знаю чого мені прагнути, для чого мені так просто вештатись по раю.

— Мене також відвідують подібні думки, - відповів Вадим.

Деякий час вони стояли мовчки.

— Боже, для чого я жив, - звернувся Вадим до Бога.

— Ти жив для того, щоб, своїм прикладом, показати багатьом грішникам, як треба

жити, як треба любити Бога свого, ближніх своїх і ворогів своїх, - відповів з посмішкою Господь.

— Боже, а чому грішники потрапили в пекло, адже вони нікому в кінцевому результаті не зашкодили, якщо вони й зашкодили то іншим грішникам, або праведникам, які в кінці кінців потрапили в рай?

— Дитя моє, ти не можеш збагнути моєї величі, що вже говорити про грішників, вони не прийняли мене, за що будуть розплачуватись вічність.

— Для чого тоді я зараз існую?

— Для того, щоб славити мене, - посміхнувся Господь.

— Я це розумію, Боже, але яка кінцева мета мого існування?

— Все дуже просто, славити мене вічність, - повторив Господь.

— Отже, ти створив людей такими, щоб велика їхня частина тебе славилася вічність, а інша частина вічність мучилася в пеклі?

— Я створив всіх людей, для того, щоб вони любили і славили мене, всі люди мали можливість пізнати мене, але багато людей не прийняло мене, - посміхнувся Господь до Вадима.

— Для чого тобі, щоб люди тебе вічно прославляли?

— Щоб Сатана і інші нарешті зрозуміли, що моя любов нескінченна, і за мою любов люди будуть мене славити вічно.

— І що, Сатана зрозумів, що твоя любов нескінченна?..

— Сатана нічого не зрозумів, він сліпий і не бачить моєї великої любові, - чомусь різко розгнівався Господь, — Але нічого, Сатана рано чи пізно зрозуміє, що я був правий.

— Чому тобі так важливо, що думає Сатана?

— Сатана вважає себе кращим за мене, він не розуміє моєї великої мудрості.

Вадим припинив задавати запитання, на мить для нього все склалось в один ланцюг, в нього з'явилося приємне відчуття ясності. “Я пізнав Бога, тепер я з Богом”, - на мить подумав Вадим. Але через декілька хвилин, Вадим зрозумів, що Господь так і не дав відповідь на його останнє запитання.

— Мені здається, Господь - це примітивна істота, помилка природи, і навіть я, ти і більшість людей тут значно більш божественні, ніж сам Господь, - сказав Вадим спокійно Гольцу.

Вадим чекав, поки Гольц закричить, що Вадим грішник і має горіти в пеклі, що Господь покарає його за такі слова.

— Я радий, що ти це сказав, - спокійно відповів Гольц.

— Ти теж так вважаєш?

— Так, я думаю Господь - це не лише примітивна, а і божевільна істота, яка, якимось чином, отримала в свої руки величезну владу і величезні можливості. Після розмов з Богом, я зрозумів, що він не має жодного уявлення як створений Всесвіт і яким саме чином він сам з'явився.

— В чому секрет сили Господа, чи можемо ми отримати силу Господа, можливо з цією силою ми зможемо багато чого змінити, наприклад звільнити і побачити багатьох грішників з пекла.

— Господь просто хоче якусь річ і ця річ трапляється.

— Можливо нам допоможе Сатана, якщо ми будемо йому молитись?

— Ні, Сатані не важливо, що про нього думають люди або сам Господь.

— Можливо, ми зможемо вбити Бога і його сила перейде нам?, - запитав Вадим.

— Думаю, ми не зможемо вбити Бога, пам'ятаєш як тебе сильно били інші, а тобі навіть боляче не було, впевнений, ми нічого не можемо зробити Богові.

Глава 6.

Вадим більше нічого не хотів розповідати Гольцу, не хотів говорити з Богом, він просто стояв і про щось думав. Гольц, в свою чергу, нічого не хотів запитувати у Вадима, все що було в очах очей Гольца, так це байдужість. “Пройшло декілька років, а попереду ціла вічність, чому б мені просто не зникнути, чи може Господь вбити мою безсмертну душу”, - думав Вадим.

Заклики “Слава Господу” вже давно не лунали, лише Давид, інтенсивно про щось говорив з людьми. Взагалі, Вадиму було абсолютно все рівно, що за справи у Давида, Давиду також не було жодного діла до Вадима.

Несподівано, роздуми Вадима були перервані якимось шумом, Вадим повернув голову в сторону місця, де зазвичай стояв Господь. Навколо Господа зібралось декілька тисяч чоловік. Найближче до Господа стояв Давид, з золотою жердиною, біля нього стояли люди з такими ж жердинами. Подалі від Бога, з усіх боків, стояли люди, що тримали в руках великі коштовні камені. “Слава тобі Боже”, - прокричав Давид, за ним це повторив натовп. “Так, діти мої, беріть стільки золота і коштовностей скільки хочете, моя любов безмежна”, - заговорив з посмішкою Господь.

Давид ще двічі прокричав: “Слава тобі Боже”, і коли в Бога, з'явилась широка посмішка, в Бога полетіло коштовне каміння, а Давид з іншими людьми з жердинами побігли до Бога.

Вадим зрозумів, що відбувається (в нього й самого не раз виникала думка, що слід вбити Бога). Він і сам думав, що спробувати вбити Бога це безглузда справа, але емоції і ненависть до Бога на стільки його переповнювали, що він сам побіг в сторону натовпу, щоб спробувати і самому якось допомогти у вбивстві Бога.

Коли Вадим підбіг до натовпу, то зрозумів — досягнути до Бога не буде жодної можливості, Бога оточував величезний натовп людей. Деякий час Вадим намагався пробратись через натовп. Але тут в раю різко потемніло, звідусіль почали лунати крики людей, небо стало багровим. Проте, натовп продовжував намагатись вбити Бога. Ще через деякий час натовп розсипався, а Бог вирвавшись з під тіл людей повис у повітрі над натовпом.

“Я знаю, що вам не сподобалось”, - сказав Бог: “Ви думаєте я обдурих вас, коли говорив, що всі грішники мучаться вічно, бо я нікому з вас не дозволив побачити жодного грішника”. “Так слухайте діти мої, слухайте голоси грішників що зараз мучаться в пеклі”. Вадиму на мить здалось, що він знаходиться на величезному стадіоні з мільйонами людей, де кожна людина щосили кричить. В цьому величезному гулі можна було розібрати голоси будь-якої тональності.

“Радійте діти мої, радійте, що всі грішники живуть в муках, слухайте цю приємну пісню божої сили”, - продовжував Господь. Натовп слухав, більшість людей виглядали розгубленими, в очах інших була ненависть.

— Ми ненавидимо тебе Господь, - закричав хтось з натовпу: “Ми хочемо твоєї смерті”.

— Діти мої, славте мене, я ваш Господь, - без жодних емоцій відповів Господь.

— Ми не хочемо славити тебе, поверни нас на землю або вбий.

— Землі більше не має, я не можу вас вбити, бо ваша душа безсмертна, не хвилюйтесь, я буду вічність жити з вами, бо моє слово це слово Господа, а воно непорушне.